

II. II 188-270

ὄν τινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·	
“δαιμόνι' οὐ σε ἔοικε κακὸν ὧς δειδίσεσθαι, ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴδρνε λαούς· οὐ γὰρ πω σάφα οἶσθ' οἷος νόος Ἀτρείωνος· νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἵψεται υἱᾶς Ἀχαιῶν. ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε. μὴ τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἱᾶς Ἀχαιῶν·	190
θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῆων, τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δὲ ἐμητίετα Ζεὺς”.	195
ὄν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ· “δαιμόνι' ἀτρέμας ἦσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἱ σέο φέρτεροί εἰσι, σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ· οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί· οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς, ᾧ δῶκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφισι βουλεύῃσι”.	200
ὧς ὁ γε κοιρανέων δῖεπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορῆν δὲ αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων ἠχῆ, ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.	205
ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας· Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπῆς ἐκολῶα, ὃς ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν ἔμμεναι· αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε· φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἔτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὦμῳ κυρτῷ ἐπὶ στήθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθε φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ·	210
τῷ γὰρ νεικείεσκε· τότ' αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίφῳ ὀξέα κεκλήγων λέγ' ὄνειδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ. αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ· “Ἀτρείδη τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις; πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλὰ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξάιρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ πρωτίστῳ δίδομεν εὐτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν. ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οἴσει Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἴλίου υἱὸς ἄποινα,	215
ὄν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν, ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃτι, ἦν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει; οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἱᾶς Ἀχαιῶν. ὧ πέπονες κάκ' ἐλέγχε' Ἀχαιίδες οὐκέτ' Ἀχαιοὶ	220
	225
	230
	235

οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται
ἢ ῥά τί οἱ χήμεῖς προσαμύνομεν ἦε καὶ οὐκί·
ὄς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα
ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. 240
ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων·
ἢ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδῃ νῦν ὕστατα λωβήσαιο·”
ὣς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Θερσίτης· τῷ δ' ὄκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μύθῳ· 245
“Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐρίζεσθαι βασιλεῦσιν·
οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριώτερον βροτὸν ἄλλον
ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδῃς ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύεις, 250
καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέρεις, νόστόν τε φυλάσσοις.
οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν υἴες Ἀχαιῶν.
τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν
ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν 255
ἦρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κυχήσομαι ὡς νύ περ ὄδε,
μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπεΐη,
μηδ' ἔτι Τηλεμάχιο πατῆρ' κεκλημένος εἶην, 260
εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
πεπλήγων ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῆσιν”·
ὣς ἄρ' ἔφη, σκῆπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμῳ 265
πληξεν· ὃ δ' ἰδνώθη, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ·
σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη
σκῆπτρου ὑπο χρυσεῦ· ὃ δ' ἄρ' ἔζετο τάρβησέν τε,
ἀλγήσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ.
οἱ δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασαν· 270